

Парр Марія

Марія Парр (норв. Maria Parr, *18 січня 1981, хутір Фіско, комуна Ванюльвен, Норвегія) – норвезька дитяча письменниця.

Дебютувала в літературі 2005 року книжкою «Вафельне серце». Це – весела й водночас сумна розповідь про пригоди 9-річного хлопчика Трілле та його сусідки й однокласниці Лени. Лена – заводійка й непосида, що багато в чому схожа на Пеппі Довгапанчоха. Трілле ж навпаки – виважений і поміркований. Він упевнений, що Лена – його найкращий друг, але не певен, чи так само найкращим другом вважає і вона його. Удвох діти наминають смачні вафлі, бавляться у війну, виступають в ролі вуличних музикантів, вирушають зганяти овець і влаштовують Ноїв ковчег. Але одного дня все зненацька обривається.

«Вафельне серце» отримало вельми прихильні відгуки, 2011 року за цією книжкою знято багатосерійний художній фільм.

Після виходу книжки у світ П. навіть назвали «ною Астрід Ліндгрєн».

2009 року вийшла друга книжка П. – «Тоня Гліммердал», яку було удостоєно престижної норвезької літературної премії Браги в категорії «дитяча література». Головна героїня твору, рудоволоса Тоня – безстрашна, спритна і вперта. Та незважаючи на це вона часто страждає від самотності. Найкращий Тонин друг – непривітний Гунвальд, якому 74 роки, і знають вони одне одного, як облуплених. Та чи справді це так? Коли Гунвальд потрапляє в лікарню з переломом, Тоні відкривається його величезна таємниця, що навіки може зруйнувати затишне життя в Гліммердалі.

П. пише новонорвезькою мовою. Товариство підтримки й розвитку новонорвезької мови «Норегс Моллаг» (Noregs Mållag) двічі присуджувало їй премію «За дитячу літературу новонорвезькою». Обидві книжки письменниці перекладено багатьма мовами.

Головні нагороди:

Премія «За дитячу літературу новонорвезькою» (2005, за «Вафельне серце»)

Премія юфонду вікарія Альфреда Андерсона-Рюстса (2006, за «Вафельне серце»)

Премія Уле Віга (2009)

Премія Браги (2009, за «Тоня Гліммердал»)

Літературна премія Асоціації норвезьких критиків «За найкращу книгу для

дітей та юнацтва» (2010, за «Тоня Гліммердал»)

Премія Luchs (Німеччина) (2010, за «Тоня Гліммердал»)

Інтерв'ю з письменницею

<http://litakcent.com/2012/09/03/marija-parr-ja-prahnu-schob-moja-mova-ne-znykala/>

Вафельное сердце

<http://www.rulit.me/books/vafelnoe-serdce-s-illyustraciyami-read-207469-1.html>

Вафельное сердце (аудиокнига): <http://www.ex.ua/14775496>

«Вафельне серце» короткий зміст

У норвезькій бухті під дивною назвою Тріски-Матільди в невеликому селищі живе хлопчик, якого батьки назвали «великим» ім'ям Теобальд Родрік Даніельсен Уттергорд, але, на щастя, поки він маленький, його можна називати просто Тілле. Тілле дуже дружний з дідусем і бабусею, яку він кличе баба-тітка. А ще у Тілле є подружка однокласниця Лена Лід. На відміну від спокійного слухняного Тілле Лена суще бісеня: ніколи не сидить на місці, завжди вигадує різні витівки, то канатну дорогу, то спалювання відьом, то гру в війну з фашистами. За ці витівки Лене і її вірному Тілле сильно дістається від дорослих. Лена мріє, щоб у неї був тато. Лене і Тілле продовжують вигадувати собі пригоди — то стануть шукати Лене тата за допомогою оголошення «візьмемо тата в хороші руки» в магазині, то поїдуть у місто грати на вулицях на флейті, щоб заробити на новий м'яч. Один раз вони задумали грати в Ноїв ковчег і стягнули в дядьків катер всю живність, яку змогли знайти в окрузі. Для Ноя, напевно, кролики і комашки в банках, курка з півнем, козел і корова значили не так вже й багато, але Тілле з Лене були в захваті і вже чекали світового потопу, коли корова зірвалася в воду і все пішло шкереберть. Дорослі, як і годиться, з'являються в останню мить, ахають і охають, а потім сміються і все прощають. Але є тут і інші дорослі, які самі як діти. Дід весь час проводить в морі, харчується однією рибою, живе в підвалі і всупереч всім маминим заборонам нишком катає дітей в ящику на мопеді. А баба-тітка, його сестра, взагалі найкраща на світі жінка, єдиний її недолік в тому, що вона в'яже на спицях (хіба вона не знає, що в'язані речі просто неможливо носити?) Вона пече найсмачніші на світі

вафлі — «Я сиджу тут одна з холодною вафельницею, в якій нічого не пекли вже кілька тижнів!» а одного разу вона виманила з дому всіх піратів, які робили вигляд, що тримають оборону, а ледь відчувши запах вафель з двору, самі викинули білий прапор на ручці від швабри. Одного разу під час хвороби в маренні Лене привидиться, що тато, нарешті з'явився. Але це був доктор, якого до неї викликала мама. «Нічого, — сказала Лене, — нехай в сім'ї буде людина, яка вміє лікувати». Мама і доктор стали дружити і закохалися один в одного. Тіллі став думати, що у Лене скоро з'явиться батько. Але в житті Тіллі наступають важкі часи. Помирає його улюблена бабуся, яка була дуже добра і пекла такі чудові вафельні серця. А потім Тіллі дізнається, що Лене з її мамою повинна виїхати в місто. Зовсім погано стало Тіллі після від'їзду подружки. Але і Лене не змогла довго без друга. Вона втекла з міста і Тіллі сховав її в сараї. А потім діти стали перебиратися з сараю в будинок на горі і скотилися з гори на санках, отримавши травми. Після того, як діти одужали мама Тіллі, домовившись з мамою Лене дозволила дівчинці пожити в сім'ї у Тіллі, поки вона сама довчиться на курсах. Діти були щасливі, що вони знову разом.